

Tilkendegivelse i faglig voldgiftssag FV2016.0102

Fagligt Fælles Forbund
(forhandlingssekretær Ivan Bak)

mod

Dansk Byggeri

for

NT-Tag IVS

(afdelingschef, advokat Thorsten Wilstrup)

Uoverensstemmelsen angår klagers krav som følge af virksomhedens hævdede manglende efterlevelse af Bygge- og Anlægsoverenskomsten ved ansættelsen af nogle lettiske tagdækkere, herunder navnlig overenskomstens § 10 om ugentlig arbejdstid med timeopsparing og særbestemmelsen for tagdækning i bilag 2 til overenskomsten om rejsegodtgørelse.

Påstande

Klager har nedlagt påstand om, at NT-Tag IVS til 3F skal betale bod svarende til 118.69,48 kr.

Indklagede har påstået frifindelse.

Sagen blev mundtligt forhandlet den 10. oktober 2016 med undertegnede fhv. højesteretsdommer Poul Sørensen som opmand.

Der blev afgivet forklaring af forhandlingssekretær Tonny Holm, tagdækkerne Bo Riis Nielsen, Stefan Frölich og Henning Bech, direktør Erwin Nielsen, tagdækker Juris Fencors samt chefkonsulent Hans Henrik Kristensen.

Efter bevisførelse, procedure og votering var parterne enige om at afslutte sagen i overensstemmelse med opmandens mundtligt begrundede tilkendegivelse, hvorefter virksomheden til 3F skal betale en bod på 25.000 kr.

Baggrunden for sagen

Sagen angår virksomhedens ansættelse i februar 2016 af op til 12 lettiske tagdækkere, der i de første 2-3 måneder af ansættelsen var beskæftiget på byggepladsen Dronningens kvarter, Fredericia,

hvor virksomheden havde et større arbejde med tagdækning mv. i underentreprise, alt på grundlag af klagers repræsentanter og medlemmers besøg på og iagttagelser ved denne plads på hverdage og i weekends i perioden 19. februar til 20. marts 2016.

Virksomheden har herefter udført anden entreprise i Esbjerg.

Medarbejdernes timeløn var aftalt til 128 kr.

Sagen omfatter ifølge klagers opgørelse perioden fra den 15. februar til og med uge 23 i 2016.

Den 22. februar 2016 havde virksomheden med medarbejderne indgået "**Aftale om ugentlig arbejdstid med timeopsparing**". Efterfølgende var tilsvarende aftaler blevet indgået med nyansatte medarbejdere. Aftalerne løb over 3 måneder fra aftaletidspunktet, og der kunne ifølge aftalerne arbejdes "*op til 46 timer om ugen fra Mandag til Lørdag*". Efter udløbet af aftalerne arbejdede tagdækkerne med normal ugentlig arbejdstid.

Medarbejderne var indlogeret i beboelsesvogne på pladsen. De betalte en månedlig husleje på 1.100 kr.

Klager har ved sin opgørelse af kravet lagt til grund, at der ikke i henhold til overenskomstens § 10 er indgået en gyldig aftale med medarbejderne om ugentlig arbejdstid med timeopsparing, idet der efter klagers opfattelse dels ikke kan indgå lørdage som normal arbejdstid, dels ikke gyldigt kan indgås aftale om en ikke forud bestemt arbejdstid på "*op til*" 46 timer ugentligt, dels ikke har foreligget en forud fastlagt arbejdsplan på de 46 timer om ugen med tilhørende plan for ugentlig afspadsering.

Klagers krav er udregnet med udgangspunkt i de lønsedler mv., som virksomheden har udleveret vedrørende fire af medarbejderne. Klagers krav er opgjort som tillæg for overtid, spisepauser og kørsel, gennemsnitligt for hver af de fire medarbejdere 13.185 kr., hvoraf kravet vedrørende kørsel udgør 5.601,88 kr. Klager er derefter gået ud fra 9 mands beskæftigelse i hele perioden, hvorved påstandsbetøbet på 118.669,48 kr. fremkommer.

Opmandens begrundelse og resultat

1. ad Bygge- og Anlægsoverenskomstens § 10 om ugentlig arbejdstid med timeopsparing

§ 10 gælder ifølge sin ordlyd "*ud over det anførte i § 7*", der omhandler dels den normale effektive arbejdstid på 37 timer om ugen, dels fordelingen af arbejdstiden på ugens 5 første dage. En tilsvarende begrænsning af § 7 er ikke indsat i § 9 om varierende ugentlig arbejdstid. Efter ordlyden af §

10 er der således intet til hinder for, at der i en arbejdstidsaftale i henhold til denne bestemmelse indsættes vilkår som sket om, at også lørdage indgår i arbejdstiden. Der er heller ikke i øvrigt under sagen fremlagt noget grundlag for den af klager hævdede begrænsning af, hvad der for så vidt kan indsættes i en sådan arbejdstidsaftale.

Efter ordlyden af § 10 kan det aftales, at den ugentlige arbejdstid "*fastsættes til 46 timer*". Ordlyden – også sammenholdt med § 9 om varierende ugentlig arbejdstid – taler dermed klart for at, at der ikke kan indgås arbejdstidsaftaler med timeopsparing om en ugentlig arbejdstid på mindre end de nævnte 46 timer. Bestemmelserne i § 9 og § 10 om hhv. varierende ugentlig arbejdstid og arbejdstid med timeopsparing blev indsat i den daværende overenskomst mellem Entreprenørforeningen og SiD i 1991, dengang som § 2 og § 3. Timetallet i § 3 blev dengang anført med 40 timer, hvilket efter det af indklagede oplyste skete for at give arbejdsgiverne mulighed for at aftale at en tidligere gældende 40 timers arbejdsuge. På denne baggrund og efter det i øvrigt oplyste findes der ikke grundlag for en anden forståelse af arbejdstidskravet på 46 timer i § 10, end hvad der følger af den nævnte sproglige forståelse af bestemmelsen.

Virksomhedens arbejdstidsaftaler indeholder heroverfor vilkår om fastsættelse af arbejdstiden "*op til 46 timer om ugen*". Aftalerne er dermed ikke indgået i overensstemmelse med fornævnte krav i bestemmelsen om en ugentlig arbejdstid på 46 timer. Efter bevisførelsen kan det imidlertid lægges til grund, at arbejdstidsaftalerne reelt er blevet praktiseret som aftaler om 46 timers ugentlig beskæftigelse med timeopsparing, og der findes på den baggrund ikke fornødent grundlag for at tilsidesætte de allerede indgåede og udløbne aftaler som ugyldige med den virkning, at der ved beregningen af overtid helt kan bortses fra de indgåede arbejdstidsaftaler.

Særligt for så vidt angår timekravet på 46 timer har klager endvidere gjort gældende, at alle uger, hvori der arbejdes i henhold til aftalerne, skal være på de ifølge § 10 fastsatte 46 timer, således at afspadsering dermed kun kan ske i hele uger. Allerede som følge af bestemmelsen i § 10 om, at de overskydende timer skal afspadseres "*fortrinsvis som hele dage*", kan der ikke gives klager medhold i dette standpunkt. Bestemmelsen giver efter sin ordlyd heller ikke grundlag for det af klager hævdede standpunkt, hvorefter der for hele aftaleperioden på de 3 måneder skal foreligge en forud fastlagt arbejdstids- og afspadseringsplan for hele perioden. Medmindre andet er aftalt, må der således løbende kunne træffes afgørelse om ændringer i placeringen af arbejdstiden, ligesom tidspunkterne for placeringen af afspadseringerne kan afgøres løbende, alt selvsagt forudsat at der gives et rimeligt varsel herom.

Det må efter bevisførelsen lægges til grund, at der dagligt har været holdt pauser i overensstemmelse med overenskomstens § 8. Det må imidlertid videre lægges til grund, at der navnlig på søn-

dage har været udført arbejde i videre omfang, end hvad der er betalt overtidstillæg for, ligesom det må antages, at der i forbindelse med overarbejde generelt ikke har været afsat pausetid i henhold til overenskomstens § 17, stk. 2. Endvidere kan der ikke bortset fra en vis uoverensstemmelse mellem timetallet på lønsedlerne og de arbejdstimer, som virksomheden i øvrigt har oplyst om for den enkelte medarbejder.

På denne baggrund findes bod at være forskyldt. Bodens fastsættes skønsmæssigt til 25.000 kr.

2. ad bilag 2 til Bygge- og Anlægsoverenskomsten om rejsegodtgørelse.

Bilag 2 om rejsegodtgørelse indeholder en særbestemmelse for tagdækning om rejsetid mv.

Det hedder indledningsvist i denne særbestemmelse, at der betales rejsetillæg som godtgørelse for *”den tid, der medgår til møde på første arbejdsplads om morgenen”*.

I denne sag kan det lægges til grund, at de lettiske medarbejdere var indlogeret i beboelsesvogne, der var opstillet på selve pladsen, og at der således slet ikke medgik tid til at møde på pladsen. Alle-rede som følge heraf må virksomheden frifindes for klagers bodskrav for så vidt angår kørsel.

Hver part bærer egne omkostninger og skal betale halvdelen af opmandens honorar mv.

København den 14. oktober 2016

Poul Sørensen